

УДК 398.2(082):821.161.2

ВАСИЛИК СВІТЛАНА

молодша наукова співробітниця відділу музикознавства та етномузикології Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України (Київ, Україна). ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7372-2798>

VASYLYK SVITLANA

a junior research fellow of the Department of Musicology and Ethnomusicology of M. Rylskyi Institute of Art Studies, Folkloristics and Ethnology of the National Academy of Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine). ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7372-2798>

Бібліографічний опис:

Василик, С. (2020) Максим Рильський і журнал «Народна творчість та етнографія». *Матеріали до української етнології*, 19 (22), 86–91.

Vasylyk, S. (2020) Maksym Rylskyi and Periodical *Folk Art and Ethnography*. *Materials to Ukrainian Ethnology*, 19 (22), 86–91.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ І ЖУРНАЛ «НАРОДНА ТВОРЧИСТЬ ТА ЕТНОГРАФІЯ»

Анотація / Abstract

Історія журналу «Народна творчість та етнологія» (сучасна назва журналу) починається від створення «Етнографічного вісника» (головні редактори – А. Лобода, В. Петров), який видавала Етнографічна комісія ВУАН. Через низку несприятливих для української науки й культури подій журнал зазнавав змін не тільки в назві («Етнографічний вісник», «Український фольклор», «Народна творчість», «Народна творчість та етнографія») чи редакторсько-редакційній колегії, але й у структурі журналу та його наповненні. Певний час журнал не публікували взагалі з об'єктивних причин: від 1933 до 1936 років у зв'язку зі звинуваченнями в буржуазному академізмі й націоналістичних виявах, під час Другої світової війни та в повоєнний період (1942–1956).

Інститут також зазнав реорганізацій і зміни керівництва. Так, під час евакуації до Уфі, спочатку був відділ фольклору при Інституті суспільних наук АН УРСР, від 1942 – Інститут народної творчості та мистецтва АН УРСР під керівництвом М. Грінченка, по його смерті – М. Рильського, від березня 1944 року Інститут поновив свою роботу в Києві. У цей час в Інституті почали виокремлюватися відділи, які репрезентували всі напрями українського мистецтвознавства, фольклористики та етнографії, що, знову ж таки, зумовило зміну назви наукової установи – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнографії АН УРСР.

Відновлення журналу «Народна творчість та етнографія» під керівництвом М. Рильського мало на меті не тільки інформування читача про наукові здобутки Інституту, але й висвітлення мистецько-культурного життя республіки, популяризацію народного мистецтва, залучення широкого кола дописувачів. Для реалізації поставлених завдань М. Рильський, як головний редактор, суттєво змінив наповнення журналу, ввів нові рубрики, публікував річний зміст, згрупований за рубриками, вів активну промоцію видань Інституту й АН УРСР, що зумовило збільшення тиражу журналу. Збереження кращих традицій попередніх видань, нововведення, з огляду на вимоги часу, загалом організація наукової і видавничої діяльності багатопрофільного Інституту розкривають ще одну грань особистості М. Рильського як талановитого керівника й організатора.

Ключові слова: Максим Рильський, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнографії, журнал «Народна творчість та етнографія».

The history of the *Folk Art and Ethnology* journal (it's the current name of the journal) has started with the creation of the *Ethnographic Bulletin* (A. Loboda, V. Petrov, editors-in-chief), published by the Ethnographic Commission of the All-Ukrainian Academy of Sciences. The journal has undergone changes in the name (*Ethnographic Bulletin*, *Ukrainian Folklore*, *Folk Art*, *Folk Art*

and *Ethnography*) or the editorial board as well as in the structure of the journal and its content because of the series of unfavourable events for Ukrainian science and culture. The journal has not been published at all for some time for objective reasons – from 1933 to 1936 in the connection with the accusations of bourgeois academicism and nationalist manifestations, during the Second World War and the post-war period (1942–1956).

The Institute has also undergone reorganizations and change of managers. Thus, during the evacuation to Ufa, at first there was a folklore department at the Institute of Social Sciences of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR, from 1942 – the Institute of Folk Art and Art of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR under the leadership of M. Hrinchenko, and after his death – M. Rylskyi. The work of the Institute has been resumed in Kyiv from March, 1944. At that time, departments representing all areas of Ukrainian art studies, folkloristics and ethnography are distinguished in the Institute, which has caused again the change of the name of the scientific institution – Institute of Art Studies, Folkloristics and Ethnography of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR.

The resumption of *Folk Art and Ethnography* journal under the leadership of M. Rylskyi has been aimed not only at informing the reader about the scientific achievements of the Institute, but also the description of the artistic and cultural life of the republic, popularization of folk art, attraction of a wide range of contributors. M. Rylskyi as the editor-in-chief has changed significantly the content of the journal by introduction of new sections, published the annual content grouped by sections, promoted actively the editions of the Institute and the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR, etc. in order to implement the main goals. All those have caused an increase in the circulation of the journal. Preservation of the best traditions of previous editions, innovations determined by the requirements of the time, the organization of scientific and publishing activities of the multidisciplinary Institute in general reveals another facet of M. Rylskyi personality as a talented manager and organizer.

Keywords: Maksym Rylskyi, Institute of Art Studies, Folkloristics and Ethnography, *Folk Art and Ethnography* journal.

Історія журналу починається з 1925 року, коли Етнографічна комісія ВУАН заснувала «Етнографічний вісник» (головні редактори – А. Лобода, В. Петров; до редколегії входили О. Пчілка, В. Камінський, Є. Рихлік). З-поміж авторів журналу, окрім згаданих, – О. Андрієвський, Д. Яворницький, Д. Чижевський, С. Савченко, Д. Ревуцький, К. Квітка, В. Харків, М. Гайдай, О. Малинка, М. Левченко та ін. Через низку несприятливих подій (від 1930 р. брутальна кампанія проти української академічної науки, що зачепила й більшість академічних видань, зокрема «Етнографічний вісник») у 1932 році журнал припинив свою діяльність. Після сфальсифікованого ДПУ СРСР процесу СВУ, у 1930 році було заарештовано Є. Рихліка, М. Левченка, у 1931-му помирають головний редактор (академік Андрій Лобода) та один із впливових співавторів (відомий бібліограф, фольклорист, етнограф та богослов Олександр Андрієвський). Наприкінці 1930-х років були спроби відновити журнал під іншими назвами – «Український фольклор» (1937–1939) та «Народна творчість» (1939–1941). Проте обвинувачення М. Грінченка, К. Квітки та інших у «буржуазному академізмі», «націоналістичних проявах» у музично-етнографічній роботі

[1, с. 22–24, 36] та початок Другої світової війни знову унеможливили існування видання [13, с. 58–60].

У період евакуації Інститут реорганізовано у відділ фольклору при Інституті суспільних наук АН УРСР, що в 1942 році поновив свою діяльність як багатопрофільна наукова установа під назвою – «Інститут народної творчості та мистецтв АН УРСР» під керівництвом М. Грінченка в Уфі. М. Рильського призначено директором Інституту в 1942 році, після смерті М. Грінченка. У березні 1944 року Інститут повертається до шойно звільненого Києва. М. Рильський не просто відновлює діяльність Інституту українського фольклору, а суттєво його реформує. Під його керівництвом «сформовано етнографічне відділення, відділи фондів, образотворчого мистецтва, фольклору, етнографії, музики, кіно, театру, славістики» [11, с. 8], що спричинило і зміну назви установи на «Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнографії АН УРСР». Із 1947 року під грифом Інституту започатковується видання «Наукові записки з питань мистецтва, фольклору та етнографії».

Наприкінці 1950-х років колектив Інституту розпочинає роботу над багатотомною серією видань «Українська народна творчість» (головний редактор – М. Риль-

ський, після його смерті – О. Дей); побачили світ колективні монографії «Українська народна поетична творчість» за редакцією М. Рильського (1955, 1958), монографічні дослідження видатних українських фольклористів, етнологів, мистецтвознавців «Деякі питання теорії народнопоетичної творчості» (1955), «Іван Франко і народна творчість» (1955) О. Дея, «Література і народна творчість» (збірник статей, 1956) М. Рильського, П. Павлія, Ф. Лаврова та ін. Тобто на момент виходу в 1957 році першого номера журналу «НТЕ»¹ назріла гостра потреба відновлення періодичного видання для інформування читача про наукові здобутки Інституту та мистецьке й культурне життя УРСР. Більшість тогочасних наукових видань виходили обмеженим тиражем, вони були написані академічною мовою, складною для сприймання невідготовленої аудиторії, а також коштували дорожче за журнальний номер. Тому вже перше число 1957 року вийшло накладом 5 тис. примірників. До першої редколегії журналу ввійшли та були активними його авторами: М. Рильський (відповідальний редактор), М. Гордійчук, К. Гуслистий, В. Касян, Ф. Лавров, Г. Ставицький, І. Чабаненко. Музикознавець і фольклорист М. Гордійчук був наймолодшим членом редколегії; як автор і член редколегії співпрацював із журналом упродовж усього періоду роботи в Інституті. Фактично кожен член редколегії представляв окремий напрямок роботи Інституту.

Висвітлення багатопрофільної наукової діяльності Інституту, різноманітних мистецьких професійних та самодіяльних подій зумовило тематичні й структурні зміни журналу. Власне за керівництва М. Рильського викристалізовується найзручніша, найоптимальніша структура журналу та його тематика, зумовлена розширенням діяльності установи й суспільними запитами. Започаткований ще в «Народній творчості» [2, с. 35–36] поділ на рубрики збільшується поступовим уведенням нових. Окрім звичних назв рубрик – «Статті», «Публікації», «Критика та бібліографія», «Хроніка» в першому номері, пізніше з'являються такі, як «На допомогу художній самодіяльності», «Замітки та матеріали» (1959, № 3), «Нам пишуть» (1959, № 4), «На допомогу вчителю» (1960, № 3), а в останньому числі щороку вводиться загальний

зміст журналу, згрупований за рубриками (1959, № 4).

Перший номер відновленого в 1957 році журналу відкриває стаття М. Рильського, що є своєрідною програмою «НТЕ», у якій він як головний редактор журналу й директор профільної наукової інституції визначає напрямки дослідження народної творчості та узагальнює теоретичні фольклористичні здобутки [8, с. 11–20]. Ще в одній узагальнюючій статті в галузі фольклористики («Стан і завдання Радянської фольклористики в світлі рішень ХХІІ з'їзду КПРС» [9, с. 3–13]) ідеться про полеміку фольклористів щодо народної поетичної творчості та фольклору, використання засобів народної творчості відомими поетами; критичне ставлення до праць із низькою художньою та науковою вартістю; про колективну творчість, відродження жанру думи у творчості сучасних кобзарів, художню самодіяльність.

У 1960 році (№ 4) започатковано ще одну в подальшому традиційну методичку журналу – прив'язання теоретичної статті та публікації фольклорних зразків однієї тематики (Олійник В. У. З історії збирання та дослідження народних пісень про Устима Кармалюка – Пісні про Устима Кармалюка / добірка, вступ. стаття і примітки Тищенко В. І.) [5; 7].

Із 1961 року (№ 1) введено іменну рубрикацію. Перша така рубрика присвячена видатному українському поетові, академікові АН УРСР, колишньому директорові Інституту літератури П. Тичині («Статті до 70-річчя з дня народження П. Г. Тичини») ². Тобто за керівництва М. Рильського закладаються ті напрямки й тенденції розвитку журналу, що актуальні й сьогодні. Наприклад, уже після смерті М. Рильського вводиться рубрика «Наш календар» (1966, № 2), метою якої було відзначення ювілейних дат представників української культури, фольклористів, етнографів, письменників, композиторів. Першими в цій рубриці були відзначені ювілеї Порфирія Мартиновича (до 110-річчя з дня народження) і Василя Милорадовича (до 120-річчя з дня народження) [6].

До речі, така ж ініціатива нещодавно надійшла від Володимира Жемчугова, радника Міністра інформаційної політики України з освітніх програм, який звернувся до ІМФЕ з проханням надати відповідну інформацію для укладання

Ілюстрованого календаря «Цей день в історії України» з метою «упорядкувати, систематизувати та висвітлити історичні та знакові події для українського народу, позбавивши їх від проросійського забарвлення». Щоправда, «надати інформацію» не означало підтримати видавничу й наукову діяльність Інституту.

Цікаво, що майже в усіх наукових виданнях Інституту 1950–1960-х років (і журнал не виняток) на форзаці та обкладинці друкувалися анонси нових видань «Наукової думки» (за якийсь час на сторінках журналу з'являлися рецензії на ці видання), анонси наступних номерів, а також надавалась інформація про можливість замовлення чи передплати цих видань. Тобто в зазначений період не просто популяризувалися наукові видання, а й велася активна рекламна кампанія з метою залучення якомога ширшої цільової аудиторії до використання матеріалів журналу, і це з часом принесло свої плоди: у 1960–1970-х роках зафіксовано тираж у 12 710 примірників.

Тематичність номерів журналу була започаткована ще в «Народній творчості» (у № 2 за 1939 рік кілька статей стосуються кобзарства в Україні), і ця традиція продовжилася в «НТЕ» (перший тематичний журнал (№ 2 за 1964 рік) майже повністю присвячений Т. Г. Шевченкові)³. Саме в цьому номері Уряд УРСР вперше анонсував Шевченківську премію і були оприлюднені імена перших її лауреатів. Ця традиція дещо трансформувалась в оновленому журналі – окремі номери висвітлювали наукові здобутки національних етнографічних шкіл (наприклад, у четвертому номері за 2006 рік із підзаголовком «Magyar pǐrgajz – Угорська етнографія» було здійснено переклад раніше опублікованих матеріалів угорських етнографів).

У 1964 році, після смерті М. Рильського, тривалий час головного редактора офіційно не було призначено (зазвичай головним редактором журналу є директор Інституту), і його обов'язки почергово виконували члени редколегії. Незважаючи на те, що певний час виконувачем обов'язків головного редактора був Ю. Костюк (за фахом театрознавець), відтак фольклорист О. Дей, це не вплинуло на кількісну репрезентацію всіх напрямків діяльності Інституту, що їх започаткував М. Рильський, але продовжило тематичне розмеж-

ування. Ідеться про подальший, більш деталізований, поділ рубрики «Статті» на підрубрики. Наприклад, у №3 за 1965 рік зазначену рубрику поділено на три підрубрики: «20-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні», «До 125-річчя з дня народження М. Л. Кропивницького» і «До 125-річчя народження П. І. Чайковського»⁴ (третя рубрика є першою присвятою кількох статей журналу окремому композиторові). Очевидно, що така тенденція не могла не обговорюватися редколегією ще за життя М. Рильського, і цей тактичний хід – завуалювати наукову рубрику за ідеологічною (з одного боку, звеличення перемоги СРСР у Другій світовій війні, а з іншого – відзначення ювілею знакового для української музичної культури композитора, який за радянського часу вважався одним із представників російської національної школи), стає в подальшому основним прийомом, який уможливорює обхід заборон і критики на обговорення на сторінках журналу посправжньому важливих наукових тем, що стосуються власне національної специфіки української культури.

П'ятий номер за 1964 рік присвячений пам'яті М. Рильського. Привертає увагу некролог, розміщений на сторінках журналу [6]. Серед підписантів – тодішній перший секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв, інші високопоставлені державні й партійні діячі українського походження – М. Підгорний, П. Шелест, Л. Ільчов, Д. Коротченко, В. Щербицький, А. Скаба, знані українські вчені, що засвідчує авторитет і впливовість М. Т. Рильського як видатного діяча української культури.

У 1965 році святкувалося 70-річчя від дня народження М. Рильського, що відзначилося й першим іменним номером журналу (1965, №2). Проте в наступному номері за цей рік також уміщено статті про М. Рильського. Автором однієї є його товариш, П. Тичина [12], у другій ґрунтовний аналіз діяльності М. Рильського здійснив новий директор Інституту М. Сиваченко [10]. Особливо цікавим у цьому номері є анонсування заходів до святкування ювілею М. Рильського. Як бачимо зі змісту журналу подальшого періоду, з 1965 року кожний другий номер року містить статті, у яких аналізується біографія та творчість М. Рильського. Певні зміни відбулися в 1995 році у зв'язку зі складним матеріаль-

ним становищем журналу в умовах економічної кризи в Україні. Тоді більшість номерів були спарені й виходили зі значним запізненням.

Ще однією характерною особливістю журналу періоду М. Рильського є те, що в ньому в окремих рубриках наскрізно публікуються масштабні проекти співробітників Інституту. Наприклад, у згаданому вже шевченківському номері (1964, № 2), продовжується розпочате в попередніх номерах видання записів народних танців А. Гуменюка.

У 1960-х роках у структурі Інституту працювали бібліографи, які укладали тематичні й алфавітні каталоги. Так, із 1959 року в журналі друкувалися бібліографічні покажчики літератури з фольклору (1945–1958 рр., 1959–1963 рр.), авторами яких є Марченко М., Павлій П.⁵ Із 1960 року (№ 2) розпочинається публікація Бібліографічного покажчика літератури з етнографії за 1959–1960 роки В. Зінича, який теж укладено згідно з тематичними розділами⁶; у 1965–1966 роках – довідник «Сучасні збирачі фольклору» І. П. Березовського, а вже в 1965 році – «Матеріали до бібліографії наукових праць М. Т. Рильського» [7]. Зауважимо, що в тодішніх умовах це була надзвичайно кропітка праця, адже збір інформації, її упорядкування та систематизація, каталогізація відбувалися вручну, шляхом перегляду й опису нових періодичних видань, статей, монографій. До речі, до сьогодні в більшості відділів Інституту ще зберігаються ці писані від руки картотеки, оскільки вони містять надзвичайно цінну інформацію, яку майже неможливо знайти в Інтернеті). Звичайно, було б дуже важливо оцифрувати ці каталоги, щоб уможливити користування широким колом вчених зазначеними тематичними покажчиками.

За період керівництва М. Рильського було збережено найкращі традиції попередніх видань Інституту, а також закладено нові тенденції розвитку журналу. Своєрідна реформа «НТЕ» засвідчує не тільки високий науковий рівень ученого, а і його

організаційні здібності. Адже організація наукової та видавничої роботи гуманітарного інституту в умовах тоталітарної держави повоєнного періоду потребувала неабиякої відваги, харизми, таланту, дипломатичності й відповідальності. Говорячи сучасною мовою, М. Рильський виявив себе і як висококласний топ-менеджер.

Наостанок хотілося б навести слова М. Рильського з його першої статті на сторінках журналу: «Народна творчість – це той ґрунт, на якому виростають і література, і театр, і музика, і образотворче мистецтво» [8, с. 11].

Примітки

¹ Журнал створений як спільний проєкт ІМФЕ АН УРСР і Міністерства культури УРСР.

² Статті до 70-річчя з дня нар. П. Г. Тичини: [Б. а.] Славному співцеві дружби народів – П. Г. Тичина – привітання з ювілеєм (НТЕ, 1961, № 1, с. 3–4); Ліждвой М. П. Народні афоризми в творчості П. Г. Тичини (Там само, с. 58–62); Лавров Ф. І. П. Г. Тичина про народних співців (Там само, с. 63–68).

³ За виключенням рубрики «На допомогу художній самодіяльності».

⁴ Статті 20-річчя Перемоги рад. народу у Великій Вітчизняній війні: Березовський І. Збирання та вивчення фольклору Великої Вітчизняної війни (НТЕ, 1965, № 3, с. 3–8); До 125-річчя з д. н. М. Л. Кропивницького: Перепелиця П. Митець, етнограф, фольклорист (НТЕ, 1965, № 3, с. 9–14); До 125-річчя народження П. І. Чайковського: Гордійчук М. Тематизм другої симфонії П. І. Чайковського та нар. музика (НТЕ, 1965, № 3, с. 15–24).

⁵ Цей покажчик чітко структурувався за напрямками. Наприклад, в № 1 за 1960 рік публікується покажчик праць про взаємозв'язки фольклору з літературою і мистецтвом (с. 140–143), у № 2 за 1960 рік – праці про народних кобзарів, робітничих і колгоспних поетів, оповідачів (с. 145–147) і т. ін. Остання публікація цього покажчика міститься в № 4 за 1967 рік (с. 95–97).

⁶ Окремі праці, автореферати кандидатських дисертацій, статті в журналах та збірниках, замітки та матеріали, критика та бібліографія, а також іншомовні матеріали (с. 147–150).

Джерела та література

1. Білокопитов О. Викрити й розтрощити до кінця націоналізм на музичному фронті УСРР (доповідь, прочитана на об'єднаних зборах Оргбюро Спілки радянських музик України та МК композиторів м. Харкова 8–15 січня 1934 року). *Радянська музика*. 1934. № 1. С. 18–44.

2. Василик С. Народна творчість. *Українська музична енциклопедія*. Київ: ІМФЕ, 2016. Т. 4 (літери Н–О). С. 35–36.

3. Максим Тадейович Рильський. Некролог. *Народна творчість та етнографія*. 1964. № 5. С. 10–13.
4. Матеріали до бібліографії наукових праць М. Т. Рильського / упоряд.: К. Скокан, О. Майстренко, В. Шпілевич. *Народна творчість та етнографія*. 1965. № 4. С. 95–101; 1966, № 6. С. 99–102.
5. Олійник В. У. З історії збирання та дослідження народних пісень про Устима Кармалюка. *Народна творчість та етнографія*. 1960. № 4. С. 52–60.
6. П. Д. Мартинович (До 110-річчя з д. н.), В. П. Милорадович (до 120-річчя з д. н.). *Народна творчість та етнографія*. 1966. № 2. С. 81–82.
7. Пісні про Устима Кармалюка / добірка, вступ. стаття і примітки Тищенка В. І. *Народна творчість та етнографія*. 1960. № 4. С. 104–110.
8. Рильський М. Т. Розквіт народної творчості на Україні. *Народна творчість та етнографія*. 1957. Січень-березень (Книга перша). С. 11–20.
9. Рильський М. Т. Стан і завдання Радянської фольклористики в світлі рішень XXII з'їзду КПРС. *Народна творчість та етнографія*. 1962. № 1. С. 3–13.
10. Сиваченко М. М. Т. Рильський – вчений. *Народна творчість та етнографія*. 1965. № 3. С. 36–48.
11. Скрипник Г. Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України – 85 років. *Народна творчість та етнографія*. 2006. № 5. С. 4–13.
12. Тичина П. Г. Слово про Максима Рильського. *Народна творчість та етнографія*. 1965. № 3. С. 32–35.
13. Юзефчик О. Діяльність кабінету музичної етнографії ВУАН: у контексті української музичної фольклористики кінця XIX – першої третини XX ст. Київ : ІМФЕ, 2004. 199 с.

References

1. BILOKOPYTOV, Oleksandr. Nationalism Should Be Exposed and Crushed Down on the Musical Front of the Ukrainian Socialist Soviet Republic (A Talk Given at the Joint Meeting of the Organizing Committee of the Soviet Musicians Union of Ukraine and the Kharkiv City Committee of Composers Held on January 8–15, 1934). In: Pylyp KOZYTSKYI, deputy ed.-in-chief, *The Soviet Music*. Kharkiv: Art, 1934, 1, 18–44 [in Ukrainian].
2. VASYLYK, Svitlana. Folk Art. In: Hanna SKRYPNYK, editorial board's chair, *The Ukrainian Musical Encyclopedia*. Kyiv: IASFE, 2016, Vol. 4 (Letters N–O), pp. 35–36 [in Ukrainian].
3. ANON. An Obituary of Maksym Tadeyovych Rylskiy. In: Oleksandr KOSTIUK, acting ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1964, 5, 10–13 [in Ukrainian].
4. SKOKAN, Kateryna, Vira SHPYLEVYCH, O. MAYSTRENKO (eds.). Materials for the Bibliography of Maksym Rylskiy's Scientific Works. In: Oleksandr KOSTIUK, acting ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1965, 4, 95–101; 1966, 6, 99–102 [in Ukrainian].
5. OLIYNYK, V.. On the History of Collecting and Researching Folk Songs about Ustym Karmaliuk. In: Maksym RYLSKYI, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1960, 4, 52–60 [in Ukrainian].
6. ANON. Porfyriy Martynovych (On the 110th Occasion of His Birthday Anniversary), Vasyl Myloradovych (On the 120th Occasion of His Birthday Anniversary). In: Oleksiy DEY, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1966, 2, 81–82 [in Ukrainian].
7. TYSHCHENKO, V. (compiled, prefaced, and annotated by). Songs about Ustym Karmaliuk. In: Maksym RYLSKYI, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1960, 4, 104–110 [in Ukrainian].
8. RYLSKYI, Maksym. The Plenitude of Folk Art in Ukraine. In: Maksym RYLSKYI, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1957, January-March (Bk. 1), 11–20 [in Ukrainian].
9. RYLSKYI, Maksym. The State and Tasks of Soviet Folklore Studies in Light of the Decisions of the CPSU XXIInd Congress. In: Maksym RYLSKYI, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1962, 1, 3–13 [in Ukrainian].
10. SYVACHENKO, Mykola. Maksym Rylskiy as a Scholar. In: Oleksandr KOSTIUK, acting ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1965, 3, 36–48 [in Ukrainian].
11. SKRYPNYK, Hanna. 85th Anniversary of the M. Rylskiy Institute of Art Studies, Folkloristics and Ethnology of the National Academy of Sciences of Ukraine. In: Hanna SKRYPNYK, ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 2006, 5, 4–13 [in Ukrainian].
12. TYCHYNA, Pavlo. The Tale of Maksym Rylskiy. In: Oleksandr KOSTIUK, acting ed.-in-chief, *Folk Art and Ethnography*, 1965, 3, 32–35 [in Ukrainian].
13. JOSEFCZYK, Oksana. *Activities of the Cabinet of Musical Ethnography of the All-Ukrainian Academy of Sciences: In the Context of Ukrainian Musical Folklore Studies in the Late XIXth – First Third of the XXth Century*. Kyiv: IASFE, 2004, 199 pp. [in Ukrainian].